
Acteur en cabaretier Owen Schumacher

'Ik doe alleen maar dingen waar ik als kind van *droomde*'

Meesterlijk imiteerde hij bekende Nederlanders als Ali B en Ilja Gort en zette hij onvergetelijke typetjes neer als de Zeeuwse garnalenpelsters en het ANWB-duo Okko en Eus. Na zestien succesvolle seizoenen op televisie trekt Owen Schumacher (54) samen met zijn collega's van *Koefnoen* met hun persiflages, typetjes en imitaties het theater in. Tijd voor een gesprek over zijn jeugd, passies en humor. ▶

Tekst Margriet de Groot | Foto's Paul Tolenaar

'Vroeger vond ik het al leuk om me te verkleeden en mensen te vermaken. Ik was een pleaser, wilde graag dat mensen mij leuk en aardig vonden. Later heb ik weleens gedacht dat mijn gedrag te maken had met de scheiding van mijn ouders, dat ik wilde laten zien dat ik de moeite waard was. Maar mijn jongste dochter is in veel opzichten hetzelfde als ik en dat terwijl mijn vrouw en ik nog altijd bij elkaar zijn. Het is dus waarschijnlijk eerder een combinatie van karakter en het feit dat je als jongste jezelf toch altijd een beetje moet overschreeuwen om mee te komen.

Ik heb een oudere broer en zus; onze ouders zijn gescheiden toen ik 3 jaar oud was. Mijn vader heb ik daarna een flinke tijd minder gezien. Hij is kort na de scheiding vertrokken naar het Verre Oosten; hij werd correspondent in Jakarta en later Hongkong. Hij is in Indonesië geboren en heeft als jongetje in het jappenkamp gezeten; vandaar zijn grote fascinatie voor Indonesië. Mijn moeder is Brits. Als er Engelstalige muziek op de radio was, liep ze te dansen en te zingen door de kamer. Je voelde aan alles dat daar haar hart lag. Ik heb van haar ook de Angelsaksische liefde voor theater en comedy meegekregen.

Mijn moeder is hertrouwd en als gezin zijn we vaak verhuisd vanuit het romantische idee dat het elders wellicht mooier of leuker was. Ik wisselde dus regelmatig van school en kan me misschien daarom vrij makkelijk aan nieuwe situaties aanpassen. Als klein, mager jongetje was humor mijn wapen. Ik heb één vriend die ik al vanaf mijn 3de ken en met wie ik altijd ben blijven

Owen Schumacher (Hilversum, 1967) is acteur, stand-up-comedian, tekstschrijver, presentator, fotograaf en jurist. Na zijn studie rechten was hij parttime jurist en stand-upcomedian. Hij ontwikkelde zich steeds meer als tekstschrijver voor programma's als *Glamourland*, *Dit was het nieuws* en *Kopspijkers*. In 2004 begon hij samen met Paul Groot en Jeremy Baker een eigen satirisch programma: *Koefnoen*.

Onlangs ging het theaterprogramma *Koefnoen Live* van start. Kijk voor de speellijst op www.koefnoen.nl. Zijn foto's plaatst hij op Instagram: @schumacherowen Owen Schumacher is getrouwd en heeft samen met zijn vrouw drie dochters.

Peuter Owen met z'n moeder.

'Ik doe alles op intuïtie. Inmiddels durf ik daarop te vertrouwen'

optrekken. Wij zagen onze ouders naar Koot en Bie kijken en ook al snapten we er niets van, we zagen wel dat zij enorm moesten lachen. Dat wilden wij ook, dus gingen wij alpinopetten opzetten en showtjes maken. Onze droom was om later Koot en Bie te worden; we maakten zelfs een fanclubblad, dat eenmalig in een oplage van twee exemplaren is uitgekomen.

Kees van Kooten woonde net als ik in Hilversum; later zag ik hem langs de lijn bij de voetbalclub waar zijn zoon ook voetbalde. Dat grote voorbeeld daar te zien lopen, maakte het hele idee om zelf ook cabaretier te worden ineens bereikbaar. Mijn moeder juichte mijn dromen toe. Zij is ook behept met het aanstellen en had eigenlijk actrice willen worden. Op haar 83ste zegt ze nog altijd dat er niets mooiers bestaat dan mensen aan het lachen maken.

Ik wilde naar de Kleinkunstacademie, maar met 17 jaar werd ik te jong bevonden. 'Kom over een jaar maar terug', werd me verteld, 'en werk ondertussen aan je zangvermogen.' Ik ben toen maar rechten gaan studeren en vond die studie veel leuker dan verwacht. Mijn moeder was bijna teleurgesteld toen ik vertelde dat ik mijn studie ook wilde afmaken. Ze vond dat ik

iets moest doen wat ik echt leuk vond. Uiteindelijk ben ik dat ook gaan doen. Ik zag mezelf niet de rest van mijn leven uitsluitend op kantoor zitten.

Een aantal jaar heb ik voor een paar dagen in de week als jurist bij de politie gewerkt; daarmee kon ik de huur betalen. Ondertussen was ik begonnen als stand-upcomedian bij Comedytrain. Het is nooit mijn doel geweest om bekend of beroemd te worden. Dat is alleen maar een gevolg van dat ik de dingen doe die ik leuk vind. Ik begon met het schrijven van komische teksten en kleinschalige optredens; dat werd steeds meer en later kwamen daar ook de typetjes van *Kopspijkers* en *Koefnoen* bij. Toen ik begon door te breken, woonde ik net samen met mijn vrouw. We hebben elkaar in de bar van bioscoop Tuschinski ontmoet; daar werkten we allebei als student. Ik was bijna klaar met mijn studie en zij moest bijna coschappen lopen. Na afloop van een première

ging iedereen aan de drank; wij waren altijd de enige twee die niet dronken. Dat scheidt een band. Ik vond haar meteen al leuk, zij vond mij een beetje een aansteller. Uiteindelijk bleek dat geen bezwaar, want we zijn nu al zo'n 32 jaar bij elkaar en hebben het nog altijd heel leuk samen. Vlak voor de oudste werd geboren, zijn we getrouwd. Na de scheiding van mijn ouders had ik niet zoveel vertrouwen in het instituut huwelijk, maar als je samen zoiets groots besluit als een kind op de wereld te zetten, was een huwelijk de makkelijkste manier om alles ook praktisch te regelen.

Nu doe ik alleen maar dingen waar ik als kind van droomde. Alles wat me leuk lijkt en op mijn pad komt, probeer ik uit. Ik hou erg van het Pipi Langkous-adagium 'ik heb het nog nooit gedaan dus ik denk dat ik het wel kan'. Hoe erg is het dat iets helemaal misgaat? Nooit geprobeerd hebben is erger. Samen

met anderen aan iets werken, is het allerleukste wat er bestaat. Daarom is het ook zo leuk dat we nu met ons oude team plus twee nieuwe dames met *Koefnoen* de theaters ingaan. Het mooie van theater is dat we meer kunnen overlaten aan de illusie van de kijker en dat er interactie is met de zaal. Je hoort meteen of een grap gelukt is. Met *Koefnoen Live* maken we een bespiegeling op de tijdgeest. We proberen met satire alles wat zichzelf belangrijker voordoet dan het waard is, door te prikken. Weg met die pretentie! Zijn we uiteindelijk niet allemaal sukkelars die er het beste van proberen te maken?

Grappen maken is gewoon werk en vergt doorzettingsvermogen. Ik heb als acteur vaak genoeg getwijfeld of ik goed genoeg was, zeker omdat ik nooit een opleiding in die richting heb gedaan. Ik was bang dat mensen erachter zouden komen dat ik maar wat deed. Ik doe alles op intuïtie. Inmiddels durf ik daarop te vertrouwen. Ik bekijk de wereld met net een iets andere blik waardoor ik het komische blijf zien. Die ironisch-empathische blik naar de wereld gebruik ik ook als fotograaf. Ik zoek met mijn camera naar de humor op straat. Dat fotograferen begon in de tijd dat *Koefnoen* stopte en onze oudste dochter het huis uitging. Er kwam opeens meer tijd vrij en dan ga ik bedenken wat ik zou kunnen doen. Het mooie van fotograferen is dat ik het helemaal alleen kan doen. Het hoeft ook niet elke dag; ik doe het voor mijn eigen plezier. Inmiddels is de jongste dochter ook het huis uit en zijn mijn vrouw en ik met z'n tweeën over. Natuurlijk mis ik de gezelligheid en drukte van een gezin, maar het is ook ►

‘Het zou mooi zijn als ik nog een fotoproject met mijn vader kan doen’

mooi om te zien hoe die drie hun draai hebben gevonden. Ik was 29 jaar toen de oudste werd geboren, ze zijn nu 25, 22 en 19 jaar. Hun te zien opgroeien is een van de mooiste dingen die mij is overkomen. Het vaderschap vond ik een heel leuke en belangrijke taak. Ik had het best moeilijk toen ze een voor een het huis uitgingen. Laatst zei een van mijn dochters spontaan tegen me: ‘Pap, je was er altijd als het nodig was.’ Zo’n opmerking is waardevoller dan welke toneel- of televisieprijs dan ook.

Straks in het najaar ga ik in de comedy-musical *Blind Date* spelen, samen met Brigitte Heitzer. Het wordt een luchtige musical over twee mensen van middelbare

leeftijd die opnieuw de datingmarkt opgaan. Zo komen er steeds nieuwe dingen op mijn pad. Ik zeg lang niet overal ‘ja’ op; het moet bij me passen. Mijn vrouw is mijn belangrijkste adviseur, zij kent me als geen ander. Ik ben geen planner en weet meestal niet wat ik het jaar daarop ga doen, maar ik heb het vertrouwen dat er altijd wel iets komt.

Het zou mooi zijn als ik nog een fotoproject met mijn vader kan doen. Vier jaar geleden heb ik in Polen de plaatsen bezocht die mijn vader in 1965 als fotograaf had vastgelegd. Het was een eerbetoon aan zijn prachtige foto’s en het liet zien wat er in de tussentijd was veranderd. Mijn vader heeft nog dozen vol negatieven uit zijn tijd

als correspondent in Jakarta en Hongkong. Dat is de periode die ik gemist heb. Als ik dat samen met hem wil gaan oppakken, moet ik opschieten – hij is 88.

Mijn moeder is pas verhuisd naar een seniorenwoning. Ze wil door corona zo min mogelijk naar buiten en ik breng regelmatig de boodschappen. Mijn vader trekt zich niet zo veel van de maatregelen aan. Zijn standpunt is: ik heb al eens opgesloten gezeten en laat me dat niet weer gebeuren. Natuurlijk ben ik bezorgd; ik voel me toch verantwoordelijk. Nu de kinderen het huis uit zijn, komt het letten op mijn ouders steeds meer op mij neer. Logisch, mijn broer en zus wonen verder weg.

Op termijn zie ik ons in een huisje buiten zitten, beetje lezen, beetje schrijven. Mijn vrouw en ik kijken samen graag als guilty pleasure naar het BBC-programma *Escape to the country*, waarin mensen op zoek gaan naar een huisje op het Britse platteland. Een aanlokkelijk idee. Toch zou ik altijd nog iets in de stad willen aanhouden. Als je te ver weg gaat zitten van waar het gebeurt, zet je jezelf buiten beeld en daar ben ik nog lang niet aan toe. Ergens leeft de wens om ooit een toneelstuk of een roman te schrijven. Tot nu toe lukt me dat niet; ik floreer te veel bij korte deadlines. Ik kan mezelf er niet toe zetten om maanden aan een stuk te werken. De noodzaak is er ook niet; er zijn te veel andere dingen die ik ook leuk vind. Niet dat ik altijd maar aan het werk moet zijn. We hebben een stacaravan in Noordwijk en daar kan ik ook lekker in een hangmat liggen lezen of door de duinen wandelen. Ik kan best ontspannen, maar ben liever bezig.” ■